

LIETUVOS RESPUBLIKOS TEISINGUMO MINISTERIJA

Biudžetinė įstaiga, Gedimino pr. 30, 01104 Vilnius,
mob. tel. +370 600 38904, el. p. rastine@tm.lt, <https://tm.lrv.lt>
Duomenys kaupiami ir saugomi Juridinių asmenų registre, kodas 188604955

Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministerijai

2024-07- Nr.

Į 2024-07-05 Nr. 2D-1713 (12.98 E)

DĖL LIETUVOS RESPUBLIKOS TAUTINIO PAVELDO PRODUKTŲ ĮSTATYMO NR. X-1207 PAKEITIMO ĮSTATYMO PROJEKTO

Pagal kompetenciją išnagrinėję pakartotinai derinti pateiktą [Lietuvos Respublikos tautinio paveldo produktų įstatymo Nr. X-1207 pakeitimo įstatymo projektą](#) (toliau – Įstatymo projektas), teikiame šias pastabas ir pasiūlymus:

1. Siekiant Įstatymo projektu nauja redakcija dėstomo Lietuvos Respublikos tautinio paveldo produktų įstatymo (toliau – Įstatymas) teksto nuoseklumo, siūlome suvienodinti Įstatyme vartojamas formuluotes „*etnografinis regionas*“ (pvz., 7 str. 2 d. 4 p. ir kt.), „*Lietuva ar jos atskiras etnografinis regionas*“ (2 str. 4 d.), „*Lietuvos Respublikos regionas*“ (2 str. 8 d.), „*visa Lietuva ar Lietuvos etnografinis regionas (-ai)*“ (14 str. 2 d. 2 p. a ir b p.).

2. Įstatymo 7 straipsnio 2 dalies 2 punkte nustatoma, kad žemės ūkio ministras tvirtina tradicinių amatų klasifikaciją, kuri skirta tradicinių amatų ir *tautinio paveldo produktų klasifikavimui*. Ši nuostata nedera su Įstatymo 12 straipsnio 2 dalimi, kurioje nustatyta, kad tradiciniai amatai klasifikuojami pagal atskirus amatus, produktų sritis, rūšis, porūšius, atsižvelgiant į tam tikrus produktų požymius žemės ūkio ministro nustatyta tvarka, t. y. numatyta, kad klasifikuojami tik tradiciniai amatai, o tautinio paveldo produktai nėra minimi. Nuostatas siūlome suderinti.

3. Įstatymo 7 straipsnio 2 dalies 7 punkte nustatoma, kad žemės ūkio ministras „*nustato konkretų Ekspertų komisijos narių atlygio dydį ir jo mokėjimo tvarką*“, o Įstatymo 9 straipsnio 3 dalyje nustatoma, kad „*Ekspertų komisijos narių darbas apmokamas žemės ūkio ministro nustatyta tvarka, vadovaujantis Lietuvos Respublikos valstybės ir savivaldybių įstaigų darbuotojų ir komisijų narių darbo apmokėjimo įstatymu*“. Šios nuostatos prieštarauja Valstybės ir savivaldybių įstaigų darbuotojų ir komisijų narių darbo apmokėjimo įstatymo 12 straipsnio 4 daliai, kurioje numatyta, kad konkretų komisijos narių atlygio dydį ir jo mokėjimo tvarką, atsižvelgdama į komisijos veiklos pobūdį, nustato *Vyriausybė ar jos įgaliota institucija*.

4. Įstatymo 4 straipsnio pavadinimas „*Tradicinių amatų ir tautinio paveldo produktų valstybinės apsaugos uždaviniai*“ nedera su šio straipsnio pirmąja pastraipa, nes joje minimi tik tautinio paveldo produktai, neminint tradicinių amatų. Taip pat ir kitose Įstatymo

struktūrinėse dalyse, pvz. II skyriuje, nurodoma tik *tautinio paveldo produktų* apsauga. Siekiant teisinio aiškumo, nuostatos turėtų būti suderintos, aiškiai ir visur vienodai nurodant, kam, t. y. tik tautinio paveldo produktams ar ir tradiciniams amatams yra taikoma valstybės apsauga.

5. Įstatymo 7 straipsnio 1 dalies 1 punkte nurodoma, kad Žemės ūkio ministerija formuoja tautinio paveldo produktų valstybinės apsaugos politiką, o šio straipsnio 2 dalyje nustatoma, kokius veiksmus atlieka žemės ūkio ministras būdamas atsakingas už žemės ir maisto ūkio ir kaimo plėtros valdymo sritį. Iš šių nuostatų tampa neaišku, ar siekiama žemės ūkio ministrui įtvirtinti naują valdymo sritį, t. y. tautinio paveldo produktų valstybinę apsaugą, ar vis tik tautinio paveldo produktų valstybinė apsauga apimtų žemės ir maisto ūkio ir kaimo plėtros valdymo sritį. Siūlome nuostatas tikslinti.

6. Įstatymo 7 straipsnio 3 dalies 4 punkte nustatyta, kad Žemės ūkio agentūra prie Žemės ūkio ministerijos (toliau – Agentūra) „*tvirtina tautinio paveldo produktų atitikties tradicijai ir Lietuvos etninei kultūrai, tautinio paveldo produktų kūrėjų ir tradicinių amatų centrų veiklos patikrinimų bei nustatytų Įstatymo pažeidimų administravimo tvarkos aprašą, suderinusi su Ministerija*“. Neaiškus šios nuostatos santykis su šios struktūrinės dalies 5 punktu, kuriame nustatyta, kad Agentūra atitinkamus patikrinimus organizuoja ir Įstatymo pažeidimus administruoja *žemės ūkio ministro nustatyta tvarka*. Agentūra, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos viešojo administravimo įstatymo 33 straipsnio 2 dalimi, turėtų pati tvirtinti atitinkamą tvarką ir pagal ją atlikti atitinkamus veiksmus. Todėl siūlome Įstatymo 7 straipsnio 3 dalies 5 punkte nustatyti, kad „Agentūra savo nustatyta tvarka organizuoja <...>“. Taip pat siūlome įvertinti, ar būtina Įstatymo 7 straipsnio 3 dalies 4 punkte minimas tvarkas derinti su Žemės ūkio ministerija, nes minėtoje Viešojo administravimo struktūrinėje dalyje nenumatyta, kad toks derinimas yra privalomas.

7. Įstatymo 7 straipsnio 3 dalies 8 punkte nustatyta, kad tautinio paveldo produktų kūrėjų sertifikatų ir tradicinių amatų meistrų pažymėjimų duomenys viešinami Licencijų informacinėje sistemoje (toliau – LIS). Iš šios nuostatos suprantama, kad LIS gali būti viešinami ir fizinį asmenų duomenys. Atkreiptinas dėmesys, kad Licencijų informacinės sistemos nuostatų, patvirtintų Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2012 m. liepos 18 d. nutarimu Nr. 937 „Dėl Licencijavimo pagrindų aprašo ir Licencijų informacinės sistemos nuostatų patvirtinimo“, 27 punkte nustatyta, jog asmens duomenys viešai skelbiami tik tuo atveju, jei jų skelbimas LIS interneto svetainėje yra numatytas atitinkamos ūkinės veiklos licencijavimą įtvirtinančiame įstatyme arba asmuo sutinka su jo asmens duomenų skelbimu LIS interneto svetainėje. Jeigu yra matomas poreikis LIS viešinti visų tautinio paveldo produktų kūrėjų sertifikatų ir tradicinių amatų meistrų pažymėjimų duomenis (t. y. ne pagal asmens sutikimą), tokiu atveju, nustatant asmens duomenų viešinimą Įstatyme, aiškinamajame rašte turi būti pagrįstas tokio viešo skelbimo būtinumas ir proporcingumas. Būtinumo reikalavimas įvykdomas, jei atitinkamas Europos Sąjungos pripažintas bendrojo intereso tikslas negali būti tinkamai ir taip pat veiksmingai pasiektas kitomis priemonėmis, kurios mažiau ribotų duomenų subjektų pagrindines laisves ir teises, o nukrypti nuo tokių duomenų apsaugos principo leidžiančios nuostatos ir šio principo apribojimai negali viršyti to, kas yra griežtai būtina. Vertinant asmens duomenų viešinimo proporcingumą, reikia nustatyti šio tvarkymo nulemtą pagrindinių teisių į privataus gyvenimo gerbimą ir asmens duomenų apsaugą suvaržymo stiprumą ir, ar tvarkymu siekiamo bendrojo intereso svarba atitinka šį stiprumą. Siekiant įvertinti šio suvaržymo stiprumą, reikia atsižvelgti į asmens duomenų pobūdį,

į tokių duomenų tvarkymo pobūdį ir konkrečią tvarką, ypač į tai, kiek asmenų turi prieigą prie tokių duomenų, ir prieigos prie jų tvarką.

Pažymėtina, kad asmens duomenų viešam skelbimui yra taikomi 2016 m. balandžio 27 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2016/679 dėl fizinių asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo ir kuriuo panaikinama Direktyva 95/46/EB (Bendrasis duomenų apsaugos reglamentas) reikalavimai, t. y. vadovaujantis šio reglamento 5 straipsnio 1 dalies b (asmens duomenys turi būti renkami nustatytais, aiškiai apibrėžtais bei teisėtais tikslais ir toliau netvarkomi su tais tikslais nesuderinamu būdu) ir c (asmens duomenys turi būti adekvatūs, tinkami ir tik tokie, kurių reikia siekiant tikslų, dėl kurių jie tvarkomi) punktais, Įstatyme turėtų būti nurodomas tautinio paveldo produktų kūrėjų sertifikatų ir tradicinių amatų meistrų pažymėjimų duomenų viešinimo LIS tikslas bei baigtinis viešai skelbiamų asmens duomenų sąrašas (pvz., vardas, pavardė).

Kartu atkreiptinas dėmesys, kad Seimui yra pateiktas Lietuvos Respublikos viešojo administravimo įstatymo Nr. VIII-1234 1, 2, 5, 9, 10, 12, 19, 23, 24, 29, 30, 31, 33, 35, 37, 40 straipsnių ir IV skyriaus pavadinimo pakeitimo, Įstatymo papildymo III¹ skyriumi, 33¹ straipsniu ir priedu bei 29 straipsnio pripažinimo netekusiu galios įstatymo projektas, kuriuo Viešojo administravimo įstatymas yra papildomas 28⁵ straipsniu. Šio straipsnio 3 ir 4 dalyse nustatyta, kad licencijos turėtojo asmens duomenys viešinami Licencijų informacinėje sistemoje tuo atveju, jei jų viešinimas nustatytas licencijavimą nustatančiame įstatyme. Rengiant licencijavimą nustatantį įstatymą, turi būti įvertintas asmens duomenų viešinimo būtinumas ir proporcingumas. Jeigu nustatoma, kad yra poreikis viešinti asmens duomenis, licencijavimą nustatančiame įstatyme turi būti nustatoma, kad asmens duomenys viešai paskelbiami Licencijų informacinėje sistemoje ir nurodomas tokio viešinimo tikslas ir viešinami asmens duomenys.

Pastaba taikytina ir Įstatymo 7 straipsnio 3 dalies 9 punktui bei 20 straipsnio 4 dalies 5 punktui, t. y. aiškinamajame rašte turėtų būti pagrįstas tokio viešinimo būtinumas ir proporcingumas, Įstatyme turėtų būti nustatytas duomenų viešinimo internetinėje svetainėje tikslas bei baigtinis viešai skelbiamų tautinio paveldo produktų kūrėjų asmens duomenų sąrašas.

8. Įstatymo 8 straipsnyje dėstomos savivaldybėms priskiriamos abstraktaus pobūdžio funkcijos, taip pat numatyta, kad savivaldybė skiria reprezentatyvią tradicinio amato demonstravimo ir (arba) prekybos vietą. Įvertinus Įstatymo II skyriaus reglamentavimo apimtį, darytina išvada, kad šios funkcijos yra valstybinės funkcijos, kurios perduodamos savivaldybėms, todėl jos turėtų būti ne tik formuluojamos konkrečiai ir aiškiai, bet ir aiškinamajame rašte turėtų būti atskleistas poveikis valstybės biudžetui, ypač dėl naujai įtvirtinamos funkcijos skirti reprezentatyvią tradicinio amato demonstravimo ir (arba) prekybos vietą (Lietuvos Respublikos vietos savivaldos įstatymo 65 str. 7 d.).

9. Atsižvelgiant į tai, kad atlyginimas Ekspertų komisijoms nariams bus mokamas iš valstybės biudžeto, siūlome įvertinti, ar Įstatymo 9 straipsnyje nereikėtų nustatyti maksimalaus ekspertų komisijos narių skaičiaus.

10. Siūlome įvertinti, ar siekiant Įstatymo teksto nuoseklumo, IV skyriuje, reglamentuojančiame tautinio paveldo produktų ir tradicinių amatų neformaliojo mokymo programų sertifikavimą ir pripažinimą tradicinių amatų meistrų, nereikėtų pirmiausiai dėstyti nuostatų, nustatančių, kokius kriterijus turi atitikti tautinio paveldo produktai / neformaliojo

mokymo programos, kad būtų sertifikuoti ir kokius reikalavimus turi atitikti asmuo, siekiantis būti pripažintu tradicinių amatų meistru ir tik paskiau aptarti atitinkamų prašymų teikimą. Be to, šio skyriaus 12 ir 13 straipsnių turinys neatsispindi jo pavadinime, todėl arba siūlome skyriaus pavadinimą tikslinti, arba šias nuostatas perkelti į kitas Įstatymo struktūrinės dalis.

11. Siūlome Įstatymo 11 straipsnį papildyti nuostata, nustatančia, kokie subjektai gali teikti prašymus sertifikuoti tautinio paveldo produktus (šio straipsnio 2 dalyje tik nurodyta, koku atveju juridinis asmuo ar jo padalinys gali teikti prašymą sertifikuoti tautinio paveldo produktą), nes dabar nėra aišku, ar tokius prašymus gali teikti fiziniai asmenys / tradiciniai amatininkai.

12. Aiškinamajame rašte turėtų būti išsamiai pagrįsti Įstatymo 11 straipsnio 2 dalyje juridiniam asmeniui ar jo padaliniui nustatomi apribojimai, įskaitant, tačiau neapsiribojant, tai, kodėl juridinis asmuo gali teikti prašymą sertifikuoti tautinio paveldo produktą tik tokiu atveju, jeigu jo savininkas, vadovas arba darbuotojas turi atitinkamą tautinio paveldo produkto sertifikatą, t. y. kodėl toks reikalavimas yra būtinas ir kodėl juridinis asmuo negali gauti jo sukurto tautinio paveldo produkto sertifikato nepriklausomai nuo jo savininko, vadovo ar darbuotojų turimų sertifikatų. Taip pat turėtų būti pagrįsta, kodėl teikiant prašymą sertifikuoti maistą, maitinimo patalpų interjeras, lauko prekybai skirtų palapinių (namelių ar kita) interjeras, maitinimui skirti indai (išskyrus lauko prekybą renginių metu), aptarnaujančio personalo apranga turi būti artima Lietuvos etninių kultūrų tradicijai, t. y. ar šie reikalavimai nėra pernelyg ribojantys juridinių asmenų teises užsiimti sertifikuoto maisto maitinimo paslaugomis.

13. Įstatymo 11 straipsnio 2 dalies 1 punkte nustatoma, kad juridinis asmuo ar jo padalinys gali teikti prašymą sertifikuoti tautinio paveldo produktą, jeigu, be kita ko, jo *savininkas* yra tradicinis amatininkas ir turi atitinkamą tautinio paveldo produkto sertifikatą. Atsižvelgiant į tai, kad juridinis asmuo gali turėti ne tik savininkus, bet ir akcininkus, narius ir kt. (žr. Lietuvos Respublikos civilinio kodekso 2.45 str.), siūlome įvertinti, ar nebūtų tikslinga vietoj sąvokos *juridinio asmens savininkas* vartoti sąvoką *juridinio asmens dalyvis*. Aktualu ir Įstatymo 18 straipsnio 1 dalies 3 punktui. Jei į pastabą būtų atsižvelgta, reikėtų įvertinti, ar juridinis asmuo galėtų teikti prašymą sertifikuoti tautinio paveldo produktą, jei, pvz., uždarnosios akcinės bendrovės akcininkas, turintis vieną akciją, yra tradicinis amatininkas, t. y. ar svarbu ir jeigu svarbu, tai kiek akcijų turi turėti akcininkas, kuris yra tradicinis amatininkas, kad juridinis asmuo galėtų teikti atitinkamą prašymą.

14. Įstatymo 11 straipsnio 2 dalies 2 punkte nustatomi reikalavimai juridiniam asmeniui ar jo padaliniui teikiančiam sertifikuoti *maistą*. Įstatymo 2 straipsnio 4 dalyje pateikto *tautinio paveldo produkto* termino apibrėžtyje *maistas* neišskiriamas kaip atskiras sertifikuotinas objektas, bet minimi gamtos gėrybių produktai, tradicinių veislės augalų, gyvūnų produktai, kuriuos siūlytume ir nurodyti.

15. Įstatymo 13 straipsnio 2 dalyje vartojamos Įstatyme neapibrėžtos sąvokos *tradicinė žaliava*, *senosios gamybos technologijos*, *tradicinės auginimo technologijos*, *tiesioginis gyvosios tradicijos tęsėjas*. Siekiant teisinio aiškumo, pakartotinai siūlome nuostatas tikslinti, nurodant, kas laikomi tiesioginiais gyvosios tradicijos tęsėjais ir kokius kriterijus (kur nustatytus) jie turi atitikti / kokios gamybos / auginimo technologijos laikomos senosiomis / tradicinėmis.

16. Siūlome aiškinamajame rašte pagrįsti, kuo remiantis 14 straipsnio 2 dalies 1 punkto b papunktyje ir 6 dalies 2 punkte / 3 dalyje ir 7 dalies 1 punkte nustatyti būtent tokie laikotarpiai / metai ir juos suvienodinti, t. y. visur nurodyti arba metais, arba ketvirčiais.

17. Įstatymo 14 straipsnio 2 dalies 2 punkto b papunktyje nustatoma, kad tautinio paveldo produkto sertifikatas išduodamas tradiciniams gaminiams, jei jie, bet kita ko, yra *žinomi* visoje Lietuvos ar Lietuvos etnografiniame regione. Nėra aišku, kokiais kriterijais remiantis nustatoma, kad tradicinis gaminys yra žinomas. Siekiant teisinio aiškumo, siūlome nuostatą tikslinti.

18. Įstatymo 14 straipsnio 6 dalies 3 punkte vartojama sąvoka *etninės kultūros gyvoji tradicija*, kuri yra įtvirtinta Lietuvos Respublikos etninės kultūros valstybinės globos pagrindų įstatyme, tad šia sąvoka siūlome papildyti Įstatymo 2 straipsnio 15 dalį.

19. Įstatymo 14 straipsnio 9 dalyje nustatoma, kad juridinio asmens ar jo padalinio sertifikuojamam tautinio paveldo produktui gali būti suteikiama B kategorija. Siūlome aiškinamajame rašte pagrįsti šį reguliavimą. Be to, atkreipiame dėmesį į tai, kad pagal Įstatymo 13 straipsnio 3 dalį, prie B kategorijos priskiriami tik tradiciniai gaminiai ir tradicinės paslaugos (prie B kategorijos nėra priskirti tradicinių veislių augalai ir gyvūnai ar jų produktai, gamtos gėrybių produktai). Pagal nustatomą reguliavimą, juridinis asmuo negalėtų sertifikuoti tradicinių veislių augalų ir gyvūnų ar jų produktų, gamtos gėrybių produktų, nors mūsų vertinimu, tokia galimybė jam turėtų būti sudaryta. Atsižvelgiant į tai, siūlome arba Įstatymo 14 straipsnio 10 dalyje numatyti, kad A kategorija suteikiama ne tik tradicinei mugei, bet ir tradicinių veislių augalams ir gyvūnams ar jų produktams, gamtos gėrybių produktams, arba 13 straipsnio 3 dalyje numatyti, kokiais atvejais prie B kategorijos priskiriami tradicinių veislių augalai ir gyvūnai ar jų produktai, gamtos gėrybių produktai.

20. Įstatymo 15 straipsnis nustato reikalavimus, kuriuos turi atitikti tradicinis amatininkas, kad jam būtų suteiktas tradicinių amatų meistro vardas ir išduodamas tradicinių amatų meistro pažymėjimas. Kadangi pažymėjimo išdavimas yra tik galutinė pripažinimo tradicinių amatų meistrų procedūros stadija, siūlome įvertinti, ar nebūtų tiksliau straipsnio pavadinimą formuluoti taip: „*pripažinimas tradicinių amatų meistrų*“ (pastaba aktuali ir 2 str. 14 d., 4 str. 3 d., 10 str. 1 d. 1 p. a p.), o siekiant formuluočių nuoseklumo, šio straipsnio nuostatoje vietoj formuluotės „*tradiciniam amatininkui suteikiamas tradicinių amatų meistro vardas*“ vartoti formuluotę „*tradicinis amatininkas pripažįstamas tradicinių amatų meistrų*“.

21. Siūlome Įstatymo 17 straipsnio nuostatoje iki dvitaškio nurodyti, kam Ekspertų komisija teikia siūlymą.

22. Siūlome įvertinti, ar Įstatymo 17 straipsnio 3 punkte be nuorodos į Įstatymo 15 straipsnio 1 dalį nereikėtų teikti nuorodos ir į Įstatymo 16 straipsnio 1 dalį, nes joje taip pat nustatomi reikalavimai tradiciniam amatų meistrui, teikiančiam prašymą sertifikuoti tradicinių amatų neformaliojo mokymo programas.

23. Įstatymo 19 straipsnio 1 dalyje siūlome nurodyti, kieno nustatyta tvarka Agentūra priima atitinkamą sprendimą, o šio straipsnio 2 dalies nuostatos, kaip procedūrinės, atsisakyti ją perkeltiant į atitinkamą tvarką.

24. Pagal Įstatymo 20 straipsnio 1 dalį, viena iš tradicinių amatų centro paskirčių – atstovauti *tautinio paveldo produktų kūrėjų* interesams. Atsižvelgiant į tai, siūlome įvertinti, ar

šioje dalyje nereikėtų nustatyti, kad tautinio paveldo produktų populiarinimo paslaugos teikiamos ne tik *tradiciniams amatininkams*, bet visiems *tautinio paveldo produktų kūrėjams*.

25. Įstatymo 21 straipsnio 3 dalies 2 punkte nustatyta, kad tradicinių amatų centru pripažįstamas juridinis asmuo, kuris vienija ne mažiau kaip 5 tautinio paveldo produktų kūrėjus, *turinčius A kategorijos tautinio paveldo produkto sertifikatą*. Atsižvelgiant į tai, kad pagal Įstatymo 14 straipsnio 9 ir 10 dalis, juridinis asmuo, kuris taip pat priskiriamas prie tautinio paveldo produktų kūrėjų (2 str. 6 d.), gali turėti A kategorijos tautinio paveldo produktų sertifikatą tik kai sertifikuojama tradicinė mugė ir atsižvelgiant į tai, kad tradicinių amatų centrų paskirtis yra atstovauti visiems tautinio paveldo produktų kūrėjų interesams, siūlome įvertinti minėtos nuostatos pagrįstumą.

26. Siūlome aiškinamajame rašte pagrįsti, kodėl Įstatymo 21 straipsnio 5 dalyje nustatomas dvejų metų apribojimas pakartotiniam kreipimuisi dėl pripažinimo tradicinių amatų centru, kai pakartotiniam kreipimuisi dėl atitinkamo sertifikato / pažymėjimo išdavimo taikomas vienerių metų terminas (11 str. 6 d.). Be to, siūlome įvertinti, ar šis apribojimas tikrai turėtų būti taikomas, kai tradicinių amatų centras *pateikia prašymą* dėl pripažinimo tradicinių amatų centru panaikinimo (pastaba aktuali ir Įstatymo 11 str. 6 d.).

27. Įstatymo 21 straipsnio 3 dalies 1 punkte nustatoma, kad Agentūra tradicinių amatų centru pripažįsta juridinį asmenį ar jo padalinį jeigu jis, be kita ko, atitinka Įstatymo 20 straipsnio 1-3 dalies nuostatas. Šiose struktūrinėse dalyse nenustatyti konkretūs ir aiškiai apibrėžti reikalavimai juridiniams asmenims ar jų padaliniams. Siūlytume nuostatą konkretinti, pvz., nurodant, kad „juridinis asmuo ar jo padalinys pripažįstamas tradicinių amatų centru, jeigu jis veikia aiškiai apibrėžtoje veiklos teritorijoje, kaip tai numatyta 20 straipsnio 2 ir 3 dalyse“. Pastaba aktuali ir Įstatymo 23 straipsnio 3 daliai. Be to, 20 straipsnio 1 dalies nuostatos iš esmės atsikartoja šio straipsnio 4 dalyje, todėl siūlome įvertinti, ar tikslinga Įstatymo 21 straipsnio 3 dalies 1 punkte teikti nuorodą į Įstatymo 20 straipsnio 1 dalį (be to, pastebėtina, kad Įstatymo 23 str. 3 d. nuoroda į Įstatymo 20 str. 1 d. nėra teikiama).

28. Įstatymo 22 straipsnio 2 dalyje nustatoma, Europos Sąjungos investicinių fondų ir Lietuvos Respublikos valstybės biudžeto lėšomis finansuojamos priemonės, pirmenybę teikiant A kategorijos tautinio paveldo produktų kūrėjams. Siūlome aiškinamajame rašte pagrįsti, kodėl pirmenybė teikiama A kategorijos tautinio paveldo produktų kūrėjams.

29. Įstatymo 23 straipsnio 2 dalyje nustatoma, kad fiziniams ir juridiniams asmenims naikinamas atitinkamo sertifikato / pažymėjimo galiojimas, jei yra pažeidžiami Įstatymo 14 straipsnio 2-8 dalyse nustatyti reikalavimai. Atsižvelgiant į tai, kad šiose dalyse nustatomi reikalavimai ne asmenims, bet tautinio paveldo produktams, neaišku, kaip asmenys galėtų pažeisti šiuos reikalavimus. Siūlome nuostatą tikslinti. Be to, atsižvelgiant į tai, kad juridinis asmuo pagal Įstatymo nuostatas negali gauti tradicinių amatų neformaliojo mokymo programos sertifikato ir tradicinių amatų meistro pažymėjimo, siūlome sakinį performuluoti taip, kad juridinis asmuo būtų siejamas tik su tautinio paveldo produkto sertifikato galiojimo panaikinimu.

30. Įstatymo 23 straipsnio 3 dalyje nustatoma, kad tradicinių amatų centrui panaikinamas tradicinių amatų centro pripažinimo galiojimas, jei jis, be kita ko, nevykdo 20 straipsnio 4 dalyje nurodytų pareigų. Reikėtų patikslinti, ar turėtų būti nevykdomos visos pareigos, ar užtektų tik vienos iš pareigų nevykdymo.

31. Siekiant teisinio aiškumo, siūlome Įstatymo projekto 2 straipsnio 5 dalyje nurodyti subjektą, kuris atitinkamų sertifikatų / pažymėjimų duomenis įvestų į LIS.

32. Pakartotinai siūlome ankstinti Įstatymo projekto 2 straipsnio 2 dalyje nustatytą terminą, iki kada nurodyti subjektai turi priimti įgyvendinamuosius teisės aktus, paliekant bent 3 mėnesius iki jų įsigaliojimo, kaip tai numatyta Lietuvos Respublikos teisėkūros pagrindų įstatymo 20 straipsnio 4 dalyje (iki 2025 m. rugsėjo 30 d.), kad subjektai galėtų tinkamai pasiruošti ir pritaikyti savo veiklą naujam teisiniams reguliavimui.

33. Atsižvelgiant į tai, kad pagal Įstatymo 20 straipsnio 3 dalį tradicinių amatų centrai savo veiklos dokumentuose turi nurodyti etnografinį regioną, siūlome įvertinti, ar Įstatymo projekto 3 dalyje nereikėtų nustatyti baigiamųjų nuostatų ir dėl iki Įstatymo projekto įsigaliojimo įsteigtų tradicinių amatų centrų veiklos dokumentų pakeitimo.

34. Teisės technikos ir redakcinio pobūdžio pastabos Įstatymo projekto rengėjams perduotos darbo tvarka.